

ΛΕΣΧΗ.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΝΕΚΑ ΒΡΟΧΗΣ.

Ψυχρὸς ὁ βορρᾶς φυσᾷ.

Νέφαλα μελανὰ, σκοτεινὰ, μαύρα πλακόνουσι τὴν Ἀθηναϊκὴν ἀτμοσφαῖραν.

Ὡς θνησκούσης ἐλάφου τὸ βλέμμα ἡ ἀκτὶς τοῦ ἡλίου μᾶς βλέπει θολή.

Ἄπαν τῶν Ἀθηνῶν τὸ ἄστυ ὑφούται στερεὸν, σοβαρὸν, ἀπειλητικὸν, ὡς ὑφούται καὶ αἰωνίως ἵσταται καὶ δὲν πίπτει πελώριος, μαύρη, Βυρῶνιος ἰδέα, ἀκράδαντος ἐν τῇ ἀπειλίσῃ της.

**

Ἡ τελευταία αὕτη λέξις, τὴν ὁποίαν δσάκις ἐνθυμηθῶ νομίζω ὅτι καταπίνω ἔλαιον τῆς μυραίνης, μοι φέρεי κατὰ νοὺν στίχους τινὰς τοῦ ψάλτου τῆς Θείας κωμωδίας πρὸς τὴν Βεατρίκην. Ὅπως αἱ σύγχρονοι δεσποινίδες μετ' αἰσθηματος, χάριτος, καὶ ἐπιδεξιότητος, κρούουσι τὸ κλειδοκύμβαλόν των, ἐκγυμνάζουσαι τοὺς ἄβρους αὐτῶν δακτύλους, ὅπως μετὰ τῆς αὐτῆς χάριτος καὶ ἐπιδεξιότητος παίζουσιν ἐπ' αὐτῶν τοὺς μέλλοντας αὐτῶν συζύγους, οὕτω καὶ ἡ Βεατρίκη, θαυμασίως κατεῖχε τὴν τέχνην τοῦ νὰ παίζῃ μετὰ τὴν καρδίαν τοῦ ποιητοῦ ἐραστοῦ της.

Ἡ καρδία τοῦ Δάντου ἦτο κλειδοκύμβαλον.

Ἐθετεν ἡ Βεατρίκη πρὸ τοῦ καλλιφθόγγου τούτου κλειδοκυμβάλου τὰς νότας τῆς ἐρωτοτροπίας της καὶ τὸ ἐκρούεν.

Ἰδοὺ μία μελωδία βασιζομένη ἐπὶ τοῦ λαμινόρε τῆς ἀπελπισίας.

**

Ἐνῷ τοῦ λάλου τέττιγος τὸ ἄσμα ἀντιλέγουν

Λειμῶνες ἀνθοστόλιστοι καὶ πράσινα λειβάδια,

Ἐσὺ κοιμᾷσαι ἡσυχᾶ, καλὴ μου ἐρωμένη

Κι' ἐγὼ, πτωχὸς σου ἐραστῆς, ὠχρὸς, ἀπηλπισμένος,

Μέσα στὴ νύκτα περπατῶ τὴ φλόγα τῆς καρδιάς μου,

Στεφάνια πλέκω καὶ μ' ἀνθούς τὴν θύρα σου στολίζω,

Σκύπτω, θερμὰ χίλια φιλιὰ νὰ δώσω σ' τὸ κατώφλιο

Ποῦ πάτησε τόσαις φοραῖς τὸ ὠμορφό σου πόδι.

Μὲ τὰ πικρά μου δάκρυα τὸ βρέχω, τὸ ποτίζω

Γιατὶ μοῦ ἀνοιξε πληγὴ, στὴ δύστυχη καρδιά μου

Ἡ ἀδιαφορία σου. Ὁραία Βεατρίκη,

Σπλαγχνίσου με, λυπήσου με, ἐμὲ ποῦ σὲ λατρεύω.

Κι' ἂν δὲν με λυπηθῇς ποτὲ, καὶ ἂν εὐχαριστήσαι

Σκληρὰ νὰ ἦσαι πάντοτε, καὶ πάντα νὰ ἀρνῇσαι....

Ὡ! πρόσταξε τοῦλάχιστον μὲ τὰ φιλήματά μου

Ἐδῶ εἰς τὸ κατώφλιο σου καὶ τὴν ψυχὴν ν' ἀφήσω.

**

Φαντασθῆτε !

Μία μεγαλοφυΐα, δλόκληρος εἷς Δάντης, μὲ ἀθάνατον ἔστεμμένος στέφανον, ὠχρὸς, πελιδνός, νὰ ἐξαπλοῦται πρηνὴς κατὰ γῆς, νὰ φιλῇ μὲ λαιμαργίαν Λουκουλλοῦ τὸ κατώφλιον μιᾶς θύρας, νὰ παρακαλῇ, νὰ καθικετεύῃ, νὰ κλαίῃ, ὅπως τῷ ἐπιτραπῇ ν' ἀφήσῃ νὰ ἐναποθέσῃ, νὰ χύσῃ τὴν

μεγάλην αὐτοῦ ψυχὴν ἐπὶ τοῦ κατωφλίου ἐκείνου, διότι ἐκεῖ ἐπάτησαν οἱ πόδες μιᾶς γυναικός.

Ἐντροπὴ Δάντη !

Χάριν τῆς ἀξιοπρεπείας σου θὰ ἐπεθύμουν πρὸς στιγμὴν, ὅλαι αἱ γυναῖκες τοῦ κόσμου νὰ εἶχον ἓνα καὶ μόνον πόδα διὰ νὰ τὸν ἀποκόψω.

Θὰ ἐγινόμην ὁ Νέρων τοῦ γυναικείου ποδός.

Εἶπον πρὸς στιγμὴν, διότι δὲν ἐννοῶ, χάριν ἐνὸς ποιητοῦ, ἔστω καὶ Δάντου, ν' ἀφήσω διὰ παντὸς ἀκρωτηριασμένας τὰς γυναῖκας. Ὁ ποὺς εἶναι, κατὰ τὸν Δελλαβερετόν, μία ἐπιτομή τῶν γυναικείων θεληγῆτρων· ὁ προσεκτικὸς αὐτοῦ παρατηρητὴς δύναται νὰ ἐξάξῃ πολλὰ ὠραῖα πορίσματα σπουδαιοτάτης ἀξίας. Βλέπων τὸν πόδα δύνασαι νὰ κρίνης περὶ ὁλοκληροῦ τῆς γυναικός.

Αἱ γυναῖκες τὰ γνωρίζουσιν ὅλα αὐτὰ τὰ σπουδαῖα πράγματα, καὶ διὰ τοῦτο δίδουσιν αὐστηρὰς διαταγὰς εἰς τοὺς ποδογύρους των νὰ μὴ παρεμποδίσωσι τὴν ἐπίδειξιν τοῦ ποδός, χάριν ἐκτενεστέρων καὶ οὐσιωδεστέρων ἀνακαλύψεων καὶ ἐφευρέσεων πρὸς ὄφελος τῆς ἐπιστήμης τῶν θεληγητρολόγων.

**

Ἄλλ' ἂς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸν Δάντην καὶ τὴν Βεατρίκην του.

Ὅ,τι ἐζήτει ὁ Δάντης νὰ τῷ ἐπιτραπῇ, ἡ Βεατρίκη δὲν τὸ ἐπέτρεπε.

Ἐκεῖνος ἐξηκολούθει τὰς νυκτερινὰς αὐτοῦ εἰς τὸ κατώφλιον ἐπισκέψεις. Τὸ ἐφίλει, τὸ ἐπότιζε μὲ δάκρυα, τὸ περιεπτύσσετο, εἶχε πάντοτε τὴν ψυχὴν ἐτοίμην διὰ νὰ τὴν ἀφήσῃ ἐπ' αὐτοῦ.

Ἡ Βεατρίκη ἔμενεν ἄκαμπτος. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνος δὲν ἐννοεῖ ν' ἀποσπασθῇ ἐκ τοῦ κατωφλίου.

Τὸ πρᾶγμα ἐλάμβανε καταπληκτικὸν μάκρος, ὅτε ἡ Βεατρίκη γυναικικώτερον σκεφθεῖσα, ἀνεκάλυψε μίαν τρομερὰν ἀντιτίηλόν της.

Ἦτο τὸ κατώφλιον.

Δὲν τὸ πιστεύετε ;

Ἀλλὰ τί θὰ εἶπητε ὁπότεν μάθητε, ὅτι ἐγὼ ὁ ἴδιος ἤλθον σ' τὰ μαχαίρια μετὰ τῆς ἐρωμένης μου, διότι ἐτόλμησα πρὸ τῶν πυροβολοστασιῶν τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς νὰ χαϊδέσω ὀλίγον τὸ γατάκι της ; Αἱ ἀγαπᾶσαι γυναῖκες εἰσὶ τὸ τρομερώτερον, τὸ λυσσωδέστερον θηρίον τοῦ κόσμου.

Τὸ βλέμμα, τὸ μειδιάμα μας, αἱ αἰσθήσεις μας, ἡ καρδιά μας, ἡ ψυχὴ μας, ὁ νοῦς μας, τὸ πνεῦμά μας, ἡ ὕλη μας, ἅπαν τὸ πᾶν ἡμῶν, μεθ' ὅλων τῶν ἡθικῶν καὶ τῶν μὴ ἡθικῶν προτερημάτων μας, πρέπει νὰ ἐκπορεύωνται πρὸς αὐτὰς καὶ δι' αὐτῶν.

Τοιαῦτα εἰσιν αἱ ἐρῶσαι γυναῖκες. Ἐγὼ τὰς γνωρίζω περισσότερον παντὸς ἄλλου, διότι ἐγεννήθην μεταξὺ αὐτῶν.

**

Ἡ Βεατρίκη ἀπεφάσισε νὰ κηρύξῃ φρικτὸν πόλεμον κατὰ τοῦ κατωφλίου.

Ἐσπέραν δέ τινα ὁ Δάντης ἐνῷ κατὰ τὴν συνήθειάν του ἐτοιμάζετο νὰ ἐξαπλωθῇ κατὰ γῆς, ν' ἀρχίσῃ τὰ φιλήματά του, αἰφνης ἡ θύρα ἀνοίγεται καὶ ἡ Βεατρίκη πίπτει εἰς τὰς ἀγκάλας του. Τὰ χεῖλη του ἀντὶ τοῦ κατωφλίου εὗραν τὰ χεῖλη τῆς Βεατρίκης καὶ ἐνῷ ἐπινον καὶ ἐρρόφων τὴν γλυκύτητα αὐτῶν, ὡς οἱ ἀλχημισταὶ τοῦ μεσαιῶνος τὸ ἐλιξίριον τῆς ζωῆς, οἱ ἄγγελοι ἔκυπτον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καθορῶντες τῶν ἐραστῶν τὴν εὐδαιμονίαν.

Προκειμένου περί φιλήματος ακούσατε μίαν ωραίαν τοῦ Βύρωνος λέξιν κεντηθεῖσαν ἐπὶ νεωρηνεῖου ὑφάσματος :

Πολλάκις ἐπεθύμησα ὁπότεν ἤμην νέος, λέγει που τοῦ « Μεσολογγίου » του, ὅλαι αἱ γυναῖκες τοῦ κόσμου νὰ εἶχον ἐν καὶ μόνον ὡς τοῦ ῥόδου τὸν κάλυκα στόμα διὰ νὰ δυνθῶ νὰ τὰς φιλήσω ὅλας διὰ μιᾶς.

Πλουτολογία φιλήματος !

Καὶ ωραίαν μὲν ἐπιθυμίαν ἐπεθύμησεν ὁ Βύρων, ἀλλ' ἐν τῷ κοινὸν ἐκεῖνο γυναικεῖον στόμα εἶναι στόμα Ξανθίππης; Σὰς βεβαιῶ ἐγὼ προτιμῶ νὰ λάβω τὸν κόπον νὰ φιλήσω ὅλας τὰς γυναῖκας χωριστὰ καὶ κατὰ σειρὰν ἢ νὰ παρυσιάσω τὰ χεῖλη μου πρὸ τοιοῦτου μυδροδόλου.

Ὅλαι αἱ γυναῖκες νὰ ὁμιλῶσι μὲ ἓνα στόμα, καὶ ἐκεῖνο Ξανθίππης.

Τί πανδαιμόνιον !

Τότε ἔπρεπε νὰ εἴμεθα ὅλοι Σωκράται.

Ὁ Σωκράτης ἦτο ἡπίου χαρακτήρος ἄνθρωπος.

Ἀλλὰ καὶ ἡ Ξανθίππη μολοντί πάντοτε εὐρίσκετο εἰς τὰ φεγγαριά της καὶ εἰς τὰς πανσελήνους της, δὲν δύναται ὅμως ν' ἀρνηθῇ κἀνείς, χάριν τῆς ἱστορικῆς ἀληθείας, ὅτι καὶ ἐκεῖνη εἶχεν ἱππεῖον χαρακτήρα.

**

Ἀπὸ τὸν πόδα τῆς γυναικὸς εὐρέθημεν αἶφνης εἰς τὸ στόμα της.

Ἀπὸ τὴν μεσημβρίαν τῆς γυναικὸς εὐρέθημεν εἰς τὴν ἄρκτον της.

Ὁ πούς τῆς Βεατρίκης ἦτο ἡ βελόνη τῆς πυξίδος μας καὶ τὸ φίλημα τὸ μαγνητικὸν ῥευστόν. Ἀπὸ τὸν ἓνα πόλον τῆς γυναικὸς ἐταξειδεύσαμεν εἰς τὸν ἕτερον· χωρὶς νὰ προσορμισθῶμεν πουθενὰ ἐκάμαμεν τὸν γύρον τοῦ κόσμου της.

Ἐπετάξαμεν ἄρ' αὖ γε ὡς ποιεῖται ὅμοιοι τῷ Δάντη καὶ τῷ Βύρωνι ἢ ὡς φύλλοι ;

Ἐγὼ ἀπέναντι τῆς ἀθανάτου ἐκείνης μεγαλοφυᾶς θεωρῶ ὡς τὴν ὑψίστην τῶν τιμῶν νὰ ἤμαι φύλλος. Καὶ ὅς διατρέχω τὸν κίνδυνον νὰ συλληφθῶ ἀπὸ τοὺς τρομεροὺς ἐκείνους ἀστυνομικοὺς κλητῆρας, οἵτινες καλοῦνται γυναικεῖοι δάκτυλοι.

Ἐπειδὴ πρόκειται περὶ γυναικεῖου στόματος κρίνω περὶ τὸν νὰ σὰς εἶπω ὅτι τὸ μελωδικώτερον στόμα τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται ἤδη ἐν Ἀθήναις, εἶναι τὸ στόμα τῆς **Λαασά.**

Ἄν ἤμην βασιλεὺς θὰ ἔδιδον ὁλόκληρον τὸ βασίλειόν μου διὰ νὰ ἀγοράσω τὸ στόμα ἐκεῖνο.

Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἠθέλησα ποτέ μου νὰ γίνω βασιλεὺς, καὶ ἐπειδὴ δὲν δύναμαι νὰ προσφέρω ξένα βασίλεια, λαμβάνω τὰ ὧτά μου, φορῶ τὸν πῖλόν μου, σὰς χαιρετῶ καὶ βᾶλλω τὴν πρῶραν μου πρὸς τὸ **Φάληρον.**

Δ....

ΥΔΩΡ ΤΟΥ ΔΡΟΣ ΤΡΙΚΟΣ

EAU DU D^r. TRIKOS

Καθαρίζει τὴν κεφαλὴν, ἐξαφανίζει τὴν πιτυρίδα, κατευνάζει τὸν κνισμὸν (φαγοῦραν), ἐξαλείφει τὰς ἐρυθρότητας τοῦ δέρματος, διατηρεῖ τὴν στυλπνότητα τῆς κόμης καὶ ἐμποδίζει τὴν πτώσιν τῶν τριχῶν.

Φαρμακευπορεῖον Κ. Ὀλυμπίου ὁδὸς Ἑρμοῦ 206.

ΕΛΙΞΙΡΙΟΝ ΡΙΓΩ

DENTOVINE RIGAUD

Τὸ Ἐλιξίριον τοῦτο βάσιν ἔχον τὴν ἄρνικαν, εὐωδιάζει εὐαρέστως τὸ χρῶμα, καθαρίζει καὶ δροσίζει τὴν ἀναπνοήν, λευκαίνει τοὺς ὀδόντας, διευκολύνει τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος καὶ δίδει εἰς τὰ οὖλα τὸν ῥόδινον χρωματισμὸν ὅστις εἶναι τὸ σημεῖον τῆς υγείας.

Παρὰ Κωνσταντίνῳ Ὀλυμπίῳ, 206, ὁδὸς Ἑρμοῦ.

ΤΟΛΟΥΤΙΝΗ ΡΙΓΩ

TOLUTINE RIGAUD

Τὸ θαυμάσιον τοῦτο κοσμητικὸν ὕδωρ εἶναι αὐτόχρημα τὸ φυλακτήριον τῆς ωραιότητος. Δροσίζει καὶ μαλακύνει τὸ δέρμα, αὐξάνει τὴν λευκότητα καὶ ἀνθρωπότητα αὐτοῦ.

Εἶναι ἐν λόγῳ ὅτι τελειότερον παρήγαγεν ἡ ἄρωμα-τοποιία.

Ἡ ὑπεροχὴ αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ὑδάτων τῆς Κολωνίας, ἐπὶ τῶν μᾶλλον περιζητήτων Vinaigre καὶ ἐπὶ τοῦ ὕδατος τῆς φλωρίδος εἶναι ἀδιαφιλονείκητος.

Παρὰ Κ. Ὀλυμπίῳ φαρμακεμπόρῳ, 206 ὁδὸς Ἑρμοῦ.

ΟΔΟΝΤΟΣΜΗΚΤΙΚΟΝ ΦΥΡΑΜΑ ΤΟΥ ΡΙΓΩ

PATE-DENTIFRICE RIGAUD et Ce.

Τὸ φύραμα τοῦτο περιέχει ἐν ἑαυτῷ τὰ τονωτικὰ τῆς Κίνης στοιχεῖα, ἀναλυόμενον μετ' ὀλίγου ὕδατος παρέχει ἡμῖν γλίχρασμα καθ' ὅλα εὐάρεστον ὅπερ ἐπιτριβόμενον διὰ τῆς ψήκτρας ἐπὶ τῶν ὀδόντων καθαρίζει αὐτοὺς, τοὺς λευκαίνει καὶ τοὺς προφυλάττει ἀπὸ τὴν τερηδόνα καὶ πᾶσαν ὀδονταλίαν.

Παρὰ Κ. Ὀλυμπίῳ φαρμακεμπόρῳ, 206 ὁδὸς Ἑρμοῦ.

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑΙ ΑΓΟΡΑΙ

Τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ ἀρ. 61 πλούσιον ἐμπορικὸν τοῦ κυρίου

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ ΣΤΕΚΟΥ

ἐκόμισεν ἐσχάτως ἐξ Εὐρώπης ψιαθίνους πέλους κομπούς, ἐλαφροτάτους, ἐπιδεικτικούς ὡς ἀληθεῖς παραμάδες καὶ λίαν ἐφθνηοὺς, σακάκια θερινὰ δι' ἄνδρας κομποτάτα, φανέλλας δροσερωτάτας, ὑποκάμισα λευκὰ καὶ χρωματισμένα, τσουράπια, μπαστούνια, ὁμπρέλλας καὶ χέλια ἄλλα εἴδη τὰ ὁποῖα γνωρίζει νὰ ἐκλέγῃ ἡ ἐξειδικασμένη περὶ τὰ τοιαῦτα ἱκανότης τοῦ κ. Χαράλαμπος Στέκου.

ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΕΦΘΗΝΑ.